

ta boj čez morje v daleke kraje, da bi poslednja Srbska moč vgasnila na ptujem sveti, a jaz“ — vdaril se je po čelu — „gluhoslepi krt nisem videl, nisem slišal ničesar; — da, poginil nam je, na veke je Srbski poginil vojvoda Milan Topličanin, a meni je umrl drag pobratim“ — dejal je, zakril obličje si globoko žalosten — in žaloval je nekoliko časa, ni ga probudil iz te bolesti spremljevalec: „uh, te ženske, te ženske“, — govoril je zopet dalje vojvoda, ko je bil odkril obličje, glas se mu je tresel — ne vsled bolesti, temuč zbog notranje zlosti, in krčil je pesti o svoji jezi, „koliko nevihte so že navalile na narod in na domovino! A ta car Lazar, da je stokrat umrl za domovino in za vero, ne zadostil bi bil svojemu grehu, ker je splodil taki hčeri, kakoršni ste Mara in Milica, pa takovega sina, kakoršen je Štepan Lazarjević, ki je hladen do narodove slave in do domovinske svobode, svoji sestri na ljubo pa ugaja volji najgnjusnejšega Mohamedana, tega Bajazeta! — Hoj!“ — vskriknil je še glasnejše — „kakor gotovo je Bog nad nami“ — dvignil je desnico — „tako gotovo vas zadene Božja osveta, jaz bodem pa njena roka!“

„Pa moj meč, z vso svojo močjo ti bodem jaz pomagat“ — pristavil je Jefrem z važnim glasom in podal mu desnico.

„Amen!“ — zatrdil je vojvoda prijel junakovo desnico, vroče stisnil jo in iskreno pogledal mu v obraz.

„A kaj uničiš zdaj?“ — povprašal je junak po nekolikih trenutkih.

„S Topličaninom spregovorim, zato da zvem kako globoko je že pogreznil se v mrežo svoje zapeljivke“ — odgovoril je vojvoda; — „tako globoko vendar še ni vdrl se, da bi kanljiv obraz pokazal meni, svojemu pobratimu, a potlej še le bodem znal, kaj bode dalje dal Gospod Bog.“

„Prav je to“ — pritegnil je Jefrem — „učini tako, a kakor sem bil jaz dosle poslužen, tako bodem tudi posle do čela pokoren tvojim ukazom, zmerom veren naši sveti zavezi.“

„Znam to — znam“ — prikimal je vojvoda z glavo — saj nisva ne ti, ne jaz dosle poznala nobenega zapeljivega glasú, nobene zapeljive ženske, ki je človeštvu prokletstvo že od svojega početka.“

A zopet sta šla dalje in bližala se mestu, ki je bilo samo še kakih tri do štiri sto korakov daleč.

„Hm!“ — govoril je na poti Kazančić — „kako slavni vojščaki so ti naši ljudje; od našega tabora prav do mesta je vse pusto in prazno, da nihče nima nič dela tam, in brez ukaza nihče ne zapusti svojega šotora; ali kakov je pogled ta?! — kako vreščé in kako se te poganske „orde“ gnjetó med mestom in taborom! Sramota je boj v družbi s takimi ljudmi brez vsakoršne kazni in brez vsakojake bojazni.“

„Brez kazni se tudi meni zdi, da je ta ljud“ — potrdil je Jefrem, ki je bistro gledal naravnost k taboru Azijskih narodov — „ali takega, kakoršen je danes, nisem videl še; čuj, kako hrmí! — gledí, kolika gruča se ga tlači k mestu — kako grozno dviga roke in kako mu orožje gorí nad glavami!“ — govoril je urnejše in urnejše, rastla je njegova radovednost, zato je pospešil svoje korake. „Hahoj, hahoj, vojvoda!“ — vskliknil je radostno, vstavil se je in tlesknil je z rokama — „dej, tvoje prerokovanje se resniči! — Bisurmanje so se uprli svojemu sultanu!“

„Sveti Sava, kdo bi bil veroval, da se bode tako brzo vresničilo to?!“ — kriknil je radostno Kazančić.

„Oj, le tako naj zori to naprej, le naprej, mladiči!“ — klical je glasno, kakor bi bil želel, da bi ga slišali razburjeni Osmanje; „sicer ste še surova množina, ali zdaj vas vodi sveti Srbski angelj. Hodi, Jefrem, da nama ne zgine nobeden vstajajočih prizorov! Hoho! to je sul-

tan — padišah, rad bi nas prikoval k svoji stolici (fuss-schemmel), pa mora sam svojih ljudi bati se; ne bode nam gospodaril dolgo časa!“

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* Iz samostana (kloštra) Trapistov Marije-Zvezde v Bosni ima „Danica“ dopis, iz katerega je razvidno, da je ondi zdaj 46 Trapistov s priorom. Po rojstnem kraju se ti šest in štirideseteri možje delé v naslednje dežele in okrajine: Dunajčani so 3, Spodnje-avstrijancev 5, Gornje-avstrijanci 3, Badenci 4, Virtenberžana 2, obrenska Prusa 2, pruska Šlezaka 2, Hrvat 1, Moravec 6, Šlezak 1, Oger 1, Parci 4, Korošec 1, Štirci 3, Holandec 1, Francoz 1, Lah 1, Kranjca 2, Predarlci 3. Po svojem poprešnjem stanu in opravljenih so bili: kmetje, hlapci, strežaji, bogoslovci, gimnazijci, profesorji, kaplani, župniki, redovniki, puščavniki, cerkveniki, mizarji, čevljarji, krojači, zidarji, slikarji, tapecirarji, peki, kotlarji, ključarji, klepači, sobni malarji, tovarni delavci, mlinarji, čokoladarji, tkavci, juristi, jezuitovski patri, bukvozezi, košarji, vojaki, plemenitaši, veliki in mali posestniki, vrtnarji, učitelji, vrvarji, vinski pisarji. Enako raznoteri smo po jezikih. Ondi imajo: češčino, madjarščino, francozščino, štirščino in kranjščino, flamenščino, laščino, bošnjaščino, latinščino, nemščino, poljščino, furlanščino, hrvaščino. Ako se bo dalje tako vršilo, treba bi bilo, da zopet Mezofanti vstane iz groba za tolmača. Tudi po starosti delajo ti 46teri dolgo stopnjo; ljudi imamo od 14. pa do 60. leta, še celo 60letnih novincev. Od vsih teh jih je 16 v koru, tedaj belo oblečenih, in med njimi 7 mašnikov. Trideset jih je bratov lajikov z rujavim habitom. Pri tolikih ljudéh in rokodelcih se nam vendar pograša še mnogoterih delavcev. Še zmeraj več zidarjev, več krojačev in mizarjev, in vsaj še enega kolarja bi mógli imeti. Tudi za poljsko delo, oranje itd. nam še manjka bratov. Ako bi jih sami dosti imeli, ne bilo bi nam treba tujim rokodelcem toliko denarja dajati in zamogli bi s temi dninarji marsikaj družega dobrega doseči. — Naj temu poročilu iz Bosne dostavimo mi še to-le zgodovinsko črtico. 34 ur od Pariza v Normandiji ležeči, od gozdov in pečin obdani dolini je Rotrou, grof Perheski, že leta 1140. ne dalječ od Montagne samostan Cistercienzev ustanovil, ki ga je po sila ozkem in težavnem vhodu v to dolino „La Trappe“, to je, po naše loputo ali loputnico (Fallthür) imenoval. Nobena cesta ni peljala v to sotesko; kdor ni hotel poti zgrešiti tje, moral se je ravnati po stanji solnca in po znamenjih dreves. Kakor je grozna tihota kraljevala v tej puščavi, tako molčeči so morali tudi samostanci Trappisti biti, ki niso smeli družega med seboj govoriti, kakor „memento mori“ (spominjaj se smrti), ko je drug družega srečal. In tako je še danes. Ko je revolucija Trappiste prognala iz Francoskega, so se preselili na Nemško, Angleško, Švico, Belgijo, Rusko itd. 1816. leta so se vrnili zopet v La Trappe nazaj. V Mariji-Zvezdi v Bosni je zdaj tudi samostan Trapistov.

Politične stvari.

O Miriditih.

Na zemljevidih, celó najboljših, ki so se res le gori na Nemškem ali k večemu na Dunaji na svitlo dajali, je dežela Miriditov le površno zaznamovana. Temu se ne bo čudil nihče, kdor vé, da Nemški, Laški, Francoski in drugi neslovanski zemljepisci pač vsako